

## Cuvântul lui Dumnezeu la Soborul Sfântului Ioan Botezătorul

În duh de Bobotează e cerul tot, și așa Mă așez cu sfinții și cu îngerii deasupra cetății cuvântului Meu, și așa Mă așez în carte cu Ioan Botezătorul în ziua lui de sobor între sfinți, fiilor străjeri, căci cum să stăm deoparte dacă e sărbătoare de Bobotează în cer și la voi?

O, e sărbătoare sfântă, și o așezăm în carte. Hai, Botezătorule al Meu, deschidem cartea și Ne așezăm în ea și mărturisim că suntem în mijlocul poporului cuvântului Meu cu praznic de Bobotează pe vatra neamului român.

Fiilor, fiilor, facem aplecare ca să coborâm, ca să fim cu cei ce se apleacă. Ne aplecăm, căci aplecarea înseamnă dragoste, o, și multă lucrare îi trebuie dragostei ca să se învețe creștinul cu ea și ca s-o aibă de lucrare apoi. Când cineva de pe pământ vrea să iasă întâiul la o întrecere între mai mulți, el trudește mult, el are povătuitor și veghetor pentru lucrul lui cel pentru întrecerea la care se înscrie. O, mult, mult de tot îi trebuie și unui creștin lucrare și povață și veghe, ca apoi să atingă el lucrarea puterii dragostei.

Se întreabă de pe margini cei rămași cu Mine pe calea dragostei aici, se întreabă de ce acei plecați din bărcuța Mea au căzut din ea? Eu le răspund de ce, și le spun că din pricina necredinței au făcut aceasta, iar nepăsarea la care ajunge cel desprins din brațul Meu cu voi, este aceasta rodul necredinței, al nedragostei, căci dragostea nu cade, fiilor, și este ea mereu, mereu, și trece în cer cu ea cel care o are veghețoare peste viața lui cu Dumnezeu.

Fiilor, fiilor, cel ce voiește să fie al dragostei mereu, el caută mereu și tot mereu învățătura dragostei, și caută cu dor, și am spus acum două mii de ani despre acest dor, că foc am venit să arunc pe pământ, și cât aș vrea să se aprindă el! Și iată, inima celui ce are dragostea Mea în ea e tot un foc, iar focul acesta ține curat, curat omul și locul din el pentru Dumnezeu și pentru frați. Cel ce nu are acest foc în el, și nestins acest foc, o, acela se răcește, se stinge focul, iar focul care se stinge prin neveghe, acela nu se mai aprinde, fiilor, iar când se apropie iarna încercărilor, o, ce să mai facă în fața ei cel ce n-a păstrat aprins focul și caldul cel pentru Dumnezeu și pentru frați în el?

O, fiilor, nu poate înțelege îndeajuns omul creștin cât de anevoios este să se păstreze el creștin folositor mântuirii lui. Mă uit peste creștini și văd ce fac ei. Ei se iau unui după alții numai la ceea ce nu face parte din curatul inimii față de Dumnezeu și de frați și de sine, dar ca să se ia după cele plăcute lui Dumnezeu în ceilalți, care cu frică merg cu Domnul, sculându-se mereu din greșeli, o, nu se vede aceasta la lucrarea veghii, măcar din părți veghe unul pentru altul, și de aceea nu pot Eu să-Mi formez un popor mai mare, mai curat cu inima, mai sprijinitor lui Dumnezeu pe pământ.

O, atâta botez îi trebuie omului mereu, mereu, atâta ridicare, atâta cunoaștere a mântuirii sufletului său, atât de mult acestea, și altele lângă acestea, fiilor, și mare bogăție a lor din zi în zi mai mult! Toate se pot lucra prin aplecare, măi fiilor.

O, dacă Ioan Botezătorul atât de mult s-a aplecat, întreabă-te, creștine, cât trebuie să te apleci tu ca să nu-L pierzi pe Domnul de peste tine așa cum L-a pierdut Adam, care nu s-a aplecat înțelepciunii vieții. Eu am venit și atunci, și vin și acum și arunc pe pământ foc, și tot arunc din focul Duhului Meu ca să aprindă el pe mulți, dar nepăsarea de Dumnezeu este prea mare în om, și este ea și în creștinul care ia din focul cuvântului Meu, dar ia și tot ia, și stă Domnul și așteaptă rod viu de dragoste de Dumnezeu în cel ce are cuvântul cel de sus de hrană a vieții, și iată neasemănarea cu sfinții, care aveau care de grâu strânse, față de cei ce abia își agonisesc o mânăuță de boabe, fiilor!

O, despre botezul credinței și al rodului ei, e mult de grăit, și de rumegat apoi învățătura Mea pentru creștin. Eu grăiesc și dau din destul, ca să fie focul Meu în inimile care Mă iau de aici, dar dacă rumegarea cuvântului Meu nu-și are loc mai mult în lucrarea dintre frați, aceasta este nepăsarea de suflet, iar focul Meu nu se aprinde în inima celor ce aud cuvântul Meu.

Ieri am grăit apelor, și M-au ascultat apele și au primit cuvântul Meu și lucrarea lui, și s-au aplecat apele și au lucrat, iar azi grăiesc peste inimi ca să le învăț aplecarea și lucrarea cuvântului Meu peste ele, iar cel ce nu se apleacă este cel ce iese de sub lucrarea cuvântului Meu ca să n-o împlinească, pe când cel ce se apleacă nu se uită în părți dacă altcineva împlinește sau nu pe Domnul, ci se uită la Mine cu milă ca să facă voia Mea, și să-l scriu Eu pe el vas al inimii curate față de sine, față de aproapele și față de Dumnezeu, iar această mare lucrare nu se mai vede în creștin, și toți zic că merge și așa, dar altceva este să zică Domnul de mersul creștinului, căci sunt unii care cad, dar se ridică cu veghe și pentru veghe apoi, și sunt alții care stau numai sub lucrarea necuminteniei de inimă față de sine, față de frați și față de Dumnezeu, o, și am spus că nu se poate umbla nici din cer, nici de pe pământ la ascunsul inimii și al faptelor omului, de vreme ce nu stă în lumină cel care alege ascunsul. Iar Eu lucrez numai cu cei ce umblă în lumină, și care-Mi dau dreptul să-i încerc, să-i învăț, să-i mustru, să-i ridic din greșeli și să nu stea în întuneric, dar cu cei ce umblă în întuneric nu pot să lucrez, și nu-i pot nici pe ei lucra, căci Eu sunt Cel ce fac lumina, și nu întunericul.

O, dar ce este întunericul? Cum îl lucrează creștinul? O, fiilor, fiecare știe cât întuneric lucrează. Nu mai este să spun Eu ce este întunericul. I-aș spune la cerere celui ce M-ar întreba de întunericul din el, dar nu altfel aș putea să spun, fiindcă Eu nu lucrez întunericul, și nici pe cel ce îl lucrează. Așadar, învățătura Mea este pusă pe masă, și poate să ia sau să nu ia din ea lucrarea ei cei ce aud de la Domnul, și se aleg ei la dreapta și la stânga cu împlinirea sau neîmplinirea cuvântului Meu.

O, fiilor, numai cei ce lucrează cuvântul Meu peste ei, numai aceia trăiesc, și dovedesc aceasta, iar cei ce nu-l lucrează se plictisesc și dă să-i prindă duhul morții, duhul cel străin de Dumnezeu în inima și în fapta vieții omului. Ioan Botezătorul a adus peste pământ vestea pocăinței și a strigat pentru ea peste mulți. O, tot așa este și acum lucrarea lui pentru calea omului cu Dumnezeu. El îi învăța pe toți să nu vină la botez pentru ca să scape de mânia lui Dumnezeu, ci să vină pentru pocăință, pentru ridicare din păcat. O, și cel mai greu pentru om este să se așeze în pocăință și să rămână în ea apoi, și toate le mai face omul, dar pocăinței nu-i știe lucrarea și rodul și frumusețea ei pe fața și pe duhul lui, al celui ce o lucrează pe ea între el și Dumnezeu.

Strigă Ioan și azi, căci calea cuvântului Meu dă sfinților Mei prilejul să strige pe pământ dorul duhului lor. E dorul Meu după om în sfinții Mei așezat, și îi învață ei pe creștini prin cartea venirii Mele cu sfinții. Amin.

— *Da, Doamne, ne-ai făcut cărare ca să grăim creștinilor de pe pământ și să le spunem lor din cer că au de lucrat și de luptat pentru patria cea de sus a sfinților Tăi, și le spunem lor că-s mari și ascunse cursele care îl răcesc pe creștin de focul care l-ai dorit și îl dorești aprins pe pământ în inimile creștinilor, căci cei de pe pământ se încântă cu inima și cad în strâmtorare de înțelepciune și de veghe, așa cum era și pe vremea noastră pe pământ, și când strigam peste toți să facă roade de pocăință, nu să se bizuie pe alegerea lor ca popor ales între neamuri.*

*O, tot așa lucrăm și azi, căci este un soi de amețală cu față de creștin, atâta vreme cât nu înțelege bine creștinul cum Se alege Dumnezeu ca viață pentru om, pentru cei ce dau să vină să se aleagă Domnului prin cuvântul Tău cel de azi.*

*S-a văzut și se vede un soi de amețală cu care se încântă cei ce nu știu bine ce înseamnă Dumnezeu în om, Doamne, iar noi suferim afară de inima omului creștin, care nu*

știe să se despartă de ceea ce îl desparte pe el de Dumnezeu. Tu ai spus iubire între om și Tine dacă vrea el cu Tine. El însă e departe să înțeleagă aceasta când vine la Tine, și să nu mai cadă el apoi din iubirea cea pentru Tine.

Durere mare ai avut, Doamne, când vedeai cum cade omul prin femeie, dacă vorbim de Adam, de David, de Solomon, de toți cei amețiți de acest duh străin de Dumnezeu. O, ce bine Ți-ar fi Ție și lucrului Tău peste pământ și peste om, dacă n-ar mai fi atâta duh de femeie între oameni, Doamne! Peste tot pe pământ cade omul prin femeie, și nu se ferește el de această cădere și mor unul prin altul. Dacă omul și-ar da seama de aceasta, cum că femeia se simte bine înăuntrul ei când află că o place cineva, și așa mor unul prin altul apoi, dar dacă omul și-ar da seama de aceasta, mare minune s-ar ivi pe pământ, mare înviere s-ar zidi peste oamenii care cad prin femeie, prin trup de femeie.

O, să te înspăimânți, tu, femeie, când vezi pe un bărbat că-i cade inima spre tine, iar pe tine vinovată pentru căderea lui. O, unde se mai găsește femeie plină de grija să nu cadă prin ea cineva din cinstea de a-și păstra curată viața, curată firea, care lesne cade spre păcatul despărțirii de Dumnezeu a omului?

O, să nu te bucuri, să nu te mângâi, să nu-ți ia foc inima după cel ce cade spre tine cu dorirea, tu, femeie, și să te temi că moare acela ca și Adam apoi. O, cine-l mai învață așa pe om, așa sfânt, așa măreț pentru viață curată în om, ca să-și păstreze omul viața fără de moarte peste ea, fără de păcatul care face moarte Domnului vieții în om?

Omul greșeste cu inima, și se desparte de Dumnezeu pentru păcat și alege păcatul, săracul, o, și numai asta se vede pe pământ, Doamne. M-a durut mult, m-a rănit mult când vedeam în om păcatul și căderea lui prin păcat, Doamne. Nu poate să fie al Tău cel ce-și apleacă inima și simțirea ei spre petrecerea și căderea spre femeie. Am dat să dojenesc aceste slăbiciuni, am dat să strig pe oameni spre pocăință, că Te vedeam părăsit de oameni, Doamne. O, iată cum Te părăsesc și azi cei ce se apleacă spre petrecerea în ei cu ceea ce îi rupe de lângă Tine!

Voi, creștini ai hranei de sus a gurii Domnului între voi, o, vă îndemn spre lucrarea inimii curate, care nu are nimic, nimic de ascuns. O, umblați în lumină, fiilor! Aveți grijă de Domnul și de lumina Lui în voi și în afara voastră. Nu știe lumea ce înseamnă creștin botezat, și păstrarea lui apoi în legământ cu Domnul, ca să nu cadă în păgânie iarăși cel ce s-a pecetluit lui Dumnezeu. Voi însă sunteți învățați de Dumnezeu și știți toate și n-aveți trebuință să vă învețe cineva. E Domnul cu voi mereu în cuvânt, și aveți marea datorie să împliniți cuvântul Lui.

O, Doamne, focul promis de Tine pune-l în ei, iar ei să-l țină aprins, ca nu cumva foc străin să aprindă inima lor, așa cum sunt cei care se însoară și se mărită pentru că ard. Cine se alege pentru Tine, să știe aceia ce aleg, că aleg pe Dumnezeu de viață a lor, și se făgăduiesc Lui aici și pe vecii, numai să nu uite ei aplecarea, o, aplecarea, Doamne. Și strig acum la ei: O, aplecați-vă, că eu m-am aplecat, și am rămas în cer pe pământ, și numai în cer am stat cât am stat pe pământ, și așa să stați și voi, în cer să stați pe pământ, voi, cei care v-ați ales să rămâneți ai Domnului.

Iar tu, duh viclean, care încânți spre cădere inima din om, o, du-te! Du-te, și să nu mai lucrezi între cei ce se aleg rod pentru Domnul! Și du-te, că e vremea să dai loc puterii lui Dumnezeu, și să te duci tu! Du-te, dar! Amin.

— O, Botezătorule al Meu, numele Meu este Iisus Hristos, Mielul lui Dumnezeu, Care biruiește.

Întăresc în sfîntenie și în lumină pe fiii cuvântului Meu și le spun lor așa:

Umblați în lumină, fiilor! Dacă voiți să știți cum umblați, întrebați, și vi se va răspunde. O, nu vă dați singuri răspunsul. Eu sunt Cel ce vă știu, nu voi vă știți. Iar voi rămâneți în iubirea Mea, în Tatăl rămâneți, fiilor, și Eu voi ruga pe Tatăl pentru voi.

O, nu uitați, e vremea să știți de voi, să știți de la Mine, nu de la voi. Întrebați-Mă, fiilor!

Și fiți plini de dor să lucrați chipul Meu în voi, ca nu cumva cineva dintre voi să rămână cu chipul său, cu cele ale firii lui.

O, înființați între voi și Mine lumina, căci Eu las peste voi îndemnul cel mântuitor și vă spun: Umblați, o, umblați în lumină, în mare de lumină, fiilor! Aceasta vă îndemn Eu pe voi, pentru Mine în voi și între voi, o, fiilor. Amin, amin, amin.

*07/20-01-2019*